

Tot recordant Ovidi Montllor

Miquel Porter, Vicent Torrent, Jordi Fàbregas i Juanma Játiva, van parlar sobre cançó i país. Els intèrprets i els problemes de la música feta en català van ser els eixos de la conversa.

DAVID VIJUESCAS

Els components de la taula "Cançó i país" van debatre sobre el passat, present i futur de la cançó feta en el nostre idioma. D'esquerra a dreta Juan M. Játiva, Miquel Porter, Xevi Planas, Vicent Torrent i Jordi Fàbregas.

El passat dimecres 22, la seu de la Universitat Menéndez Pelayo a la ciutat de València es va omplir de les notes dels cantautors de la nova cançó. La taula rodona sobre "Cançó i país" va omplir de gom a gom de joves, i no tan joves afeccionats, l'aula on es va celebrar. Els ponents van dissecionar durant prop d'una hora i mitja els orígens de la nova cançó i els seus Setze Jutges (amb Miquel Porter Moix recordant velles èpoques) i els moments actuals de rellançament de la música en català sobretot la tradicional. El moderador, Xevi Planas, va fer especial menció a l'atenció que va dedicar Joan Fuster a la música, "unes dues centes planes, de les divuit mil que va escriure". Miquel Porter, per la seua banda, va donar la seua definició de la nova cançó: "una arma secreta massiva". Les motivacions que van portar una generació a agafar una guitarra i cantar al vent de la democràcia van ser, segons Porter, "la resposta de l'agredit contra l'agressor". Vicent Torrent, membre del grup de folk Al Tall, va teoritzar sobre l'e-

volució d'aquest fenomen musical: "és com una espiral que avança molt a poc a poc. Té moments d'empenta i de baixada". El crític musical del diari *El País* Juan M. Játiva va aportar el punt de vista més globalitzador. Játiva va establir una dicotomia entre creativitat i rendibilitat, al seu parer els dos eixos sobre els quals ha de girar la música en català de qualsevol estil. A més va criticar la manca d'ambició de certs intèrprets que no ixen mai de les nostres fronteres: "Hi ha molts cantants però no actuen com a ambaixadors de la nostra cultura". Porter, però, pensa que la cançó catalana és la més important del món: "Però -va advertir- com que ningú no hi posa diners, ni les institucions, ni els inversors, ni el públic, el que existeix és una artesanía del disc català, no una indústria". Precisament el problema de la infraestructura musical al nostre país va centrar una part del debat. Per Juan M. Játiva "al nord hi ha una mínima infraestructura, mitjans de comunicació amb una mínima sensibilitat, etc. Al sud, la ràdio no promou la nostra música, i la nò-

mina de músics no ha augmentat excepte en el rock". El component ideològic de cantar en català també va ser analitzat pels ponents de la taula rodona. Per Porter Moix "cantar és una militància", mentre que Játiva considera que aquest compromís polític no és necessari: "La llengua no és el més important. Manquen les diferències de ritme, la personalitat, etc. O es fa millor que la resta o es fa diferent. S'ha d'intentar fer la millor música possible". Aquesta afirmació va ser contestada per Fàbregas i Vicent Torrent, que van incidir en la nul·la atenció que suscita la música en català en els mitjans de comunicació tant d'escrits com d'audiovisuals. Tots els participants van coincidir cap al final del debat: si no hi ha màrqueting, la gent no coneix el producte i no el compra. Un dels records més emotius de la taula va ser pel cantautor valencià Ovidi Montllor, que, en paraules de Miquel Porter Moix, "va ser la persona que més ha fet per la intercatalanitat de la cançó."

Mario Reyes